

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์หลักวิธีและข้อผิดพลาดในการล่ามแบบต่อเนื่อง: กรณีศึกษาค่ายชาวคริสต์ของคริสตจักรความหวัง จังหวัดชลบุรีนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ความแตกต่างระหว่างการแปลและการล่าม
2. แนวคิดและที่มาของการล่าม
 - 2.1 ความหมายของการล่าม
 - 2.2 ประเภทของการล่าม
3. การล่ามแบบต่อเนื่อง
 - 3.1 ความหมายของการล่ามแบบต่อเนื่อง
 - 3.2 การเทศนาและการล่ามแบบต่อเนื่อง
 - 3.3 ลักษณะของการล่ามแบบต่อเนื่อง
4. กลวิธีในการล่ามแบบต่อเนื่อง
5. ข้อผิดพลาดในการล่ามแบบต่อเนื่อง
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความแตกต่างระหว่างการแปลและการล่าม

โกบา (Gaiba,1998) ได้กล่าวถึงการแปลและการล่ามโดยมีใจความว่า การแปล (Translation) และการล่าม (Interpretation) นั้นแม้จะมีการนำมาใช้โดยถูกพิจารณาว่าเป็นกิจกรรมประเภทเดียวกัน แต่ในความเป็นจริงแล้วเป็นแนวทางกิจกรรมหรือวิชาชีพที่แยกแตกต่างออกจากกัน โดยนักแปล (Translator) หมายถึงผู้ที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดความหมายจากบทความหรืองานเขียนจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งในรูปแบบของการถ่ายทอดความหมายด้วยภาษาเขียน โดยมีการศึกษาเอกสารหรือเนื้อหาของภาษาต้นฉบับอย่างละเอียดถี่ถ้วนจนสามารถเข้าใจถึงความหมายของข้อความหรือประโยคนั้น ๆ ได้แล้ว จากนั้นจึงแปลออกมาโดยเลือกใช้ทั้งสำนวน ภาษาและอารมณ์ที่มีความเหมาะสมมากที่สุดเพื่อนำเสนอเนื้อหาและแนวคิดได้อย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับที่นิวมาร์ค (Newmark,1995) ได้อธิบายถึงความหมายดังกล่าวเอาไว้ว่า เป็นการถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งให้ตรงตามความหมายของผู้เขียน

โกบา (Gaiba, 1998) ได้อธิบายถึงการแปลเอาไว้ว่าเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแปลบทความและเอกสารต่าง ๆ (เช่น หนังสือ บทประพันธ์ นวนิยาย งานเขียนต่าง ๆ หรือบทความ) โดยการแปลรูปแบบนี้จะถูกบันทึกลงในรูปของลายลักษณ์อักษร ซึ่งผู้แปลมักจะมีโอกาสและเวลาในการศึกษาบทความหรืองานเขียนนั้น ๆ ทำให้มีเวลามากพอที่จะสามารถสรรหาอุปมาอุปไมยหรือบทแปลที่มีความหมายถูกต้องและสอดคล้องกับภาษาต้นฉบับมากที่สุด โดยผู้แปลมักจะอาศัยการศึกษาและค้นหาข้อมูลจากแหล่งอ้างอิงต่าง ๆ ทั้งพจนานุกรม หรือบทความอื่น ๆ เพื่อให้สามารถถ่ายทอดความหมายออกมาได้ดีที่สุด โดยเน้นไปที่ความถูกต้องแม่นยำ ชัดเจนของงานแปลเป็นสำคัญ เนื่องจากงานแปลมักจะมีระยะเวลาในการดำเนินการแปลพอสมควร ผู้แปลจึงสามารถตรวจสอบงานของตนได้หลายครั้งจนกว่าจะได้งานแปลที่มีคุณภาพดีที่สุดในที่สุดตามความต้องการ

การล่าม (Interpretation) จะมีความแตกต่างจากการแปล โดยการล่ามนั้นจะถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งโดยการฟังประโยคหรือข้อความผ่านการพูดแล้วจึงแปลเป็นข้อความในภาษาเป้าหมาย การล่ามนั้นจะกระทำกันทันทีโดยจะมีทั้งการล่ามพร้อมไปกับการพูดของผู้พูดหรือที่เรียกว่าการล่ามจับพาด (Simultaneous Interpretation) และการล่ามที่ผู้พูดจะกำหนดช่วงเวลาให้กับผู้ล่ามได้ถ่ายทอดเนื้อหาบทความนั้น ๆ หรือที่เรียกว่าการล่ามแบบต่อเนื่อง (Consecutive Interpretation) โดยไม่ว่าจะเป็นการล่ามแบบใดก็ตามก็ล้วนแล้วแต่ต้องใช้ทั้งความรู้ความเชี่ยวชาญ และทักษะที่สูงมากทั้งสิ้น เนื่องจากลักษณะการทำงานของล่ามนั้นจะต้องทำงานกับภาษาพูดซึ่งมักจะเกิดขึ้นได้ทันที ทำให้ผู้ล่ามมักจะมีเวลาเพียงแค่ช่วงสั้น ๆ ในการรับฟังและทำความเข้าใจถึงความหมายของภาษาที่ได้ยินมาและต้องรีบถ่ายทอดความหมายในภาษาเป้าหมายออกไปทันที การทำงานของผู้ล่ามนั้นจึงจึงมักจะต้องมีความรวดเร็วและการคงไว้ซึ่งเนื้อหาสำคัญของภาษาต้นฉบับไว้ให้มากที่สุด โดยไม่ได้คำนึงถึงคุณภาพของภาษามากเท่ากับการแปลเอกสารหรือบทความ เนื่องด้วยข้อจำกัดทางด้านเวลา การล่ามจึงมักจะมีโอกาสผิดพลาดเกิดขึ้นได้มากกว่าการแปลเอกสารหรือบทความ (Gaiba, 1998)

รอย (Roy, 2000, p. 3) อธิบายเอาไว้ว่าการล่ามเป็นกิจกรรมสำหรับบุคคลซึ่งไม่ได้ใช้ภาษาในการสื่อสารเดียวกันซึ่งเป็นศาสตร์หนึ่งในทางภาษาศาสตร์และกิจกรรมการสื่อสารทางสังคม โดยผู้ที่ทำหน้าที่ในการล่ามนั้นจะมีบทบาทในการเข้าร่วมในกิจกรรมทางการสื่อสารนั้น ๆ และใช้ทั้งความรู้และความเข้าใจในสถานการณ์การสื่อสารนั้น ๆ ตั้งแต่ความเชี่ยวชาญทางภาษา การเทียบเคียงความเท่าเทียมกันทางภาษาในแต่ละภาษาอย่างเหมาะสมและช่วยในการจัดการให้เกิดความลื่นไหลในการสนทนานั้น ๆ เกิดขึ้น (Roy, 2000, p. 3)

ในการล่ามนั้นผู้ทำหน้าที่ในการล่ามจะต้องพบกับความหลากหลายของรูปแบบทางการพูดทางวัฒนธรรมที่แตกต่างจากการแปล ไม่ว่าจะเป็นการสอบถามเพื่อขอทราบข้อมูล การให้คำชม การตัดพ้อต่อว่า การกล่าวติตลกและอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งลักษณะทางการพูดดังกล่าวนี้จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อการถ่ายทอดความหมายทางการล่ามเนื่องจากการเปลี่ยนงานเขียนต่าง ๆ มักจะมีการเขียนโดยเฉพาะเจาะจงกับเป้าหมายเป็นกลุ่มที่ตั้งเอาไว้แล้ว ในขณะที่การล่ามนั้นจะแตกต่างออกไปเนื่องจากผู้ล่ามจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องของการใช้คำ วลี และประโยคในลักษณะของสังคมและวัฒนธรรมนั้น ๆ เพื่อที่จะสามารถถ่ายทอดความหมายให้แก่กลุ่มผู้ฟังได้อย่างถูกต้อง (Roy, 2000, p.24))

ในกิจกรรมการล่ามนั้นผู้ล่ามทำหน้าที่เป็นเหมือนบุคคลที่ 3 ซึ่งมีส่วนร่วมในกิจกรรมการล่ามนั้น ๆ ด้วยในฐานะที่เป็นผู้เข้าร่วมซึ่งทำหน้าที่ในการถ่ายทอดความหมายทางภาษาให้กับผู้รับฟัง โดยผู้ล่ามไม่ได้เป็นเพียงแค่เครื่องมือหรือบุคคลภายนอกที่เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ เท่านั้น แต่ผู้ล่ามยังมีอิทธิพลต่อผลลัพธ์หรือทิศทางของกิจกรรมนั้น ๆ เป็นอย่างมาก (Roy, 2000, p. 6)

โนแลนดี (Nolan, 2005) แสดงความคิดเห็นว่า เนื่องด้วยความยากลำบากในการล่าม ทำให้ผู้ที่เข้ามาทำงานในด้านการล่ามได้นั้นจะต้องมีความรู้และความเชี่ยวชาญในภาษาเป้าหมายเป็นอย่างดีและต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาต้นฉบับที่ดีมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ซึ่งโดยส่วนมากแล้วภาษาเป้าหมายมักจะเป็นภาษาแม่ของผู้ล่ามผู้นั้นเอง (Nolan, 2005)

จากความยากลำบากของการทำงานของผู้ล่ามตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นทำให้ประโยคที่ถ่ายทอดออกมาโดยผู้ล่ามอาจจะไม่ถูกต้องสมบูรณ์เสมอไป และอาจจะต้องมีการละทิ้งเนื้อหาบางส่วนออกไปบ้าง แต่ในกรณีของผู้ล่ามที่มีความเชี่ยวชาญมากแล้วก็ไม่ต้องพึ่งพาการละทิ้งข้อความออกจากประโยค แต่สามารถใช้ความรู้ที่มีอยู่ในการแปลออกมาให้เกิดความเหมาะสมมากที่สุดกับสถานการณ์นั้น ๆ โดยรักษาข้อความหรือเนื้อหาไว้อย่างครบถ้วน โดยการละทิ้งหรือลดเนื้อหาบางส่วนดังกล่าวนี้อาจจะใช้กับการถ่ายทอดความหมายกับเฉพาะกลุ่มบุคคลในบางกลุ่มที่ไม่ต้องการความละเอียดถี่ถ้วนทั้งหมด โดยผู้ล่ามบางท่านอาจจะมีการลดทอนประโยคให้สั้นลงไปได้ตามแต่สถานการณ์

อย่างไรก็ตามในสถานการณ์ที่มีความเป็นทางการและมีความละเอียดอ่อนสูงเช่นการพิจารณาคดีในศาลนั้น ผู้ล่ามจะไม่สามารถละทิ้งหรือตัดทอนเนื้อหาบางส่วนออกไปได้เลย ผู้ล่ามที่ทำหน้าที่ในขณะนั้นจะต้องถ่ายทอดทุกถ้อยคำที่ถูกพูดออกมาในภาษาต้นฉบับให้ออกสู่ภาษาเป้าหมายอย่างถูกต้อง ชัดเจนและครบถ้วน เนื่องจากการเปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือละทิ้งคำแม่

เพียงคำเดียวอาจก่อให้เกิดการบิดเบือนหรือความคลาดเคลื่อนทางความจริงของรูปคดีได้ เพื่อให้เกิดความถูกต้องแม่นยำ การล่ามในสถานการณ์นี้จึงมักจะต้องมีผู้ล่ามที่มีความเชี่ยวชาญสูงตั้งแต่สองคนหรือมากกว่าเพื่อให้สามารถดำเนินการได้อย่างถูกต้องและแม่นยำในการดำเนินการพิจารณา คดีที่มีระยะเวลาต่อเนื่องยาวนาน โดยในขณะที่ผู้ล่ามท่านหนึ่งทำหน้าที่ในการล่าม ส่วนอีกท่านคอยตรวจสอบความถูกต้องแม่นยำของภาษาที่ถูกแปลออกมาอีกทีหนึ่ง โดยในการล่ามเช่นนี้ ผู้พูดอาจมีส่วนให้ความช่วยเหลือผู้ล่ามได้โดยการลดความเร็วในการพูดและเว้นช่วงให้ผู้ล่ามสามารถใช้เวลาในการเรียบเรียงความหมายเพื่อให้เกิดความถูกต้องแม่นยำมากขึ้นได้

กิจกรรมของนักแปลบทความจึงเป็นเหมือนนักเขียน (Writer) ในขณะที่กิจกรรมของผู้ล่ามจะเหมือนนักแสดง (Performer) โดยนักแปลที่ดีจะต้องมีการใช้เวลาในการศึกษาค้นคว้าคำศัพท์ทางเทคนิคให้มากที่สุดเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ครบถ้วนของบทแปลให้มากที่สุด ในขณะที่ผู้ล่ามจะให้ความสำคัญกับการถ่ายทอดของเนื้อหาอันเป็นที่พึงพอใจมากที่สุดอย่างรวดเร็วที่สุดและมีความหมายใกล้เคียงกับภาษาต้นฉบับมากที่สุดโดยไม่ปล่อยให้ผู้ฟังต้องรอนาน โดยในบางกรณีบุคคลเพียงบุคคลเดียวอาจจะสามารถทำหน้าที่ได้ทั้งการแปลและการล่าม อย่างไรก็ตามบุคคลที่ทำงานในสาขาใดแล้วมักจะสามารถทำหน้าที่ได้เฉพาะในสาขาที่ตนเองชำนาญเท่านั้น แม้ว่าการจะเป็นผู้ล่ามที่ดีได้นั้นจะต้องเริ่มมาจากการเป็นผู้แปลที่ดีให้ได้ก่อน ก็ไม่ได้หมายความว่าผู้แปลที่ดีจะสามารถผันตนเองไปเป็นผู้ล่ามที่ดีได้เสมอไป (Nolan, 2005)

ฮัมดัลลา (Hamdalla, 1998) ได้อธิบายถึงลักษณะสำคัญในการล่ามเอาไว้ว่า ผู้ล่ามที่ดีจะต้องไม่มีการแสดงอารมณ์ใดๆ ออกมาในระหว่างการล่าม และจะต้องมีความพร้อมที่จะเริ่มพูดได้ตลอดเวลา นอกจากนี้ยังต้องมีความจำที่ดีเพื่อช่วยให้จดจำทุกเนื้อหาที่ได้ฟังมาและแปลออกมาได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้จะต้องมีความรู้ทางภาษาเป็นอย่างดีอย่างน้อยๆ จะต้องมีความรู้ถึง 3 ภาษาขึ้นไป โดยเป็นภาษาแม่ของตนเองและเป็นภาษาต่างประเทศอีก 2 ภาษาและยังต้องมีความรู้และความสามารถในการใช้คำศัพท์ต่างๆ เป็นอย่างดี นอกจากนี้ผู้ล่ามที่ดียังต้องมีความรู้และความเข้าใจไม่เพียงแต่เรื่องภาษาเท่านั้น แต่ต้องมีความรอบรู้ทั้งเรื่องสถานการณ์ในปัจจุบัน การเมือง เศรษฐกิจและวิทยาศาสตร์อีกด้วย และเพื่อให้เป็นผู้ล่ามที่ดีจะต้องมีการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องเพื่อให้สามารถแปลออกมาได้อย่างทันท่วงทีและต้องมีความรู้ที่ดีมากอีกด้วย (Hamdalla, 1998)

ดาง (Dang, 2010) ได้ให้นิยามของการล่ามเอาไว้ว่า การล่ามนั้นหมายถึงกระบวนการถ่ายทอดความหมายของข้อความซึ่งผู้พูดต้องใช้การถ่ายทอดความหมายเป็นภาษาแม่ของผู้พูด แต่ผู้ฟังต้องการเข้าใจความหมายของข้อความนั้นในภาษาแม่ของผู้ฟัง ซึ่งนอกจากนั้นแล้วผู้ล่ามยังทำ

หน้าที่เป็นผู้ที่ช่วยสร้างความเข้าใจกันและกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ฟังสามารถเข้าใจทุกสิ่งที่ผู้พูดนำเสนอได้

จากทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นจึงแสดงให้เห็นว่าการทำงานของผู้แปลจะมีความแตกต่างกับการทำงานของผู้ล่ามมากเนื่องจากสถานการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกัน โดยผู้แปลได้ทำงานกับเอกสาร บทความหรืองานเขียนต่าง ๆ ซึ่งมักจะมีระยะเวลาในการคิดและพิจารณาอย่างรอบคอบ รวมถึงมีเวลาในการค้นหาคำหรือรูปแบบประโยคในภาษาเป้าหมายที่เหมาะสมได้จากหลาย ๆ แหล่ง ในขณะที่ผู้ล่ามนั้นจะต้องทำงานและแปลออกมาอย่างทันทีโดยไม่มีเวลาคิด พิจารณาและเรียบเรียงรูปแบบของประโยคมากนัก แสดงให้เห็นได้ว่าแม้จะมีหลักในการทำงานที่เน้นการถ่ายทอดความหมายทางภาษาเหมือนกัน การทำงานของผู้ล่ามนั้นจะมียากลำบากกว่าการทำงานของผู้แปลอย่างเห็นได้ชัด

ผู้ที่เข้ามาทำงานในการเป็นผู้ล่ามนั้นไม่ว่าจะเป็นผู้ล่ามที่ทำหน้าที่ในรูปแบบหรือสถานการณ์ใด ก็จะต้องมีการฝึกฝนและมีทักษะความรู้ที่เพียงพอ จึงจะสามารถดำเนินการล่ามและถ่ายทอดความหมายออกมาได้อย่างราบรื่นและถูกต้อง ครบถ้วนเนื้อหาสำคัญมากที่สุด ในการทำงานของผู้ที่อยู่ในสายอาชีพเกี่ยวกับภาษาให้มีประสิทธิภาพนั้นไม่ว่าจะเป็นการแปลเอกสาร บทความ และงานเขียนต่าง ๆ หรือการล่าม ผู้ดำเนินงานจะต้องมีกลวิธีในการทำงานที่จะช่วยให้สามารถดำเนินการแปลได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด การกำหนดและการใช้กลวิธีต่าง ๆ เพื่อช่วยสนับสนุนในการทำงานจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากในการดำเนินงานทางด้านภาษาให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด

แนวคิดและที่มาของการล่าม

1. ความหมายของการล่าม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานฉบับปี พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายของคำว่าล่ามเอาไว้ว่า ผู้ล่ามหมายถึงผู้แปลคำพูดจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งโดยทันที

การล่าม (Interpretation) หมายถึง กิจกรรมที่เน้นการถ่ายทอดความหมายของภาษาจากทั้งภาษาพูด สัญลักษณ์หรือการแสดงท่าทางต่าง ๆ ออกมาเป็นภาษาเป้าหมายที่ต้อง ซึ่งมีทั้งที่กระทำกันแบบฉับพลัน (Simultaneous) หรือแบบต่อเนื่อง (Consecutive) และเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นเมื่อมีการติดต่อสื่อสารกันด้วยภาษาที่แตกต่างกันตั้งแต่ 2 ภาษาขึ้นไป (Gaiba, 1998)

หากจะกล่าวถึงการล่ามในภาพรวมนั้น การล่ามถือได้ว่ามีมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว โดยจากการศึกษาทางประวัติศาสตร์ทำให้พบว่าการล่ามนั้นมีมาตั้งแต่ก่อนที่จะมีการคิดค้นตัวหนังสือ

และมีการแปลตัวหนังสือเสียอีก โดยพอซแฮคเคอร์ (Pöchhacker, 2004) ได้อธิบายถึงการค้นพบการล่ามในหลาย ๆ ประเทศโดยเฉพาะในแถบยุโรปในสมัยอดีตซึ่งมักจะมีการกระทำกันโดยผู้ล่ามที่ไม่ได้มีการระบุหรือบันทึกชื่อเอาไว้ โดยพอซแฮคเคอร์ (Pöchhacker, 2004, p.9) ได้นำเสนอการล่ามออกมาในฐานะที่เป็นกิจกรรมทางการแปลประเภทหนึ่งที่มีลักษณะที่แตกต่างจากการแปลทั่วไป

ผู้ล่ามมีหน้าที่ถ่ายทอดความหมายของภาษาต้นฉบับที่มาจากทั้งน้ำเสียงของผู้พูด การแสดงกิริยาท่าทางหรือแม้กระทั่งสัญลักษณ์ และนำเสนอออกไปเป็นภาษาเป้าหมายให้ได้ถูกต้อง แม่นยำ และรวดเร็ว (Bouladon, 2007)

โบลาดอน (Bouladon, 2007) ได้อธิบายไว้อีกว่า ผู้ล่ามถือเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในการพูด ซึ่งบุคคลดังกล่าวจะต้องสามารถรับเอารูปแบบการพูดต่าง ๆ และถ่ายทอดข้อความออกไปสู่ผู้ฟังโดยให้ความคิดและอารมณ์ที่เหมือนกับภาษาต้นฉบับที่ถูกพูดมาทุกประการ

บุญชู ดันดิรัตน์สุนทร (2552, หน้า 22) ได้นำเสนอเกี่ยวกับการล่ามว่าเป็นการถ่ายทอดคำพูดของฝ่ายหนึ่งให้อีกฝ่ายหนึ่งเข้าใจด้วยวาจา จึงมีระดับความยากง่ายของสาระที่แตกต่างกันไป จงจิต อรรถยุกติ (2553) ได้อธิบายเอาไว้ว่าผู้ล่ามเป็นผู้ที่มีหน้าที่ในการถ่ายทอดสาระของคำพูดด้วยวาจา จากผู้พูดไปสู่ผู้ฟังโดยผ่านจากสื่อคือทักษะทางด้านภาษาของล่ามที่มีการฝึกฝนมาอย่างดีไปจนถึงพรสวรรค์ของล่ามเอง

จากการศึกษาคำอธิบายและนิยามของการล่ามที่กล่าวมาข้างต้น จึงสรุปได้ว่าการล่ามเป็นกระบวนการในการถ่ายทอดความหมายประเภทหนึ่งซึ่งใช้กระบวนการในการถ่ายทอดความหมายทางภาษาจากภาษาต้นฉบับไปสู่ภาษาเป้าหมายโดยอาศัยการใช้วาจาในการถ่ายทอดทั้งความหมาย ความรู้สึก และวัฒนธรรมของภาษาให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจได้อย่างถูกต้องชัดเจน และได้รับอารมณ์ความรู้สึกเหมือนกับภาษาต้นฉบับ ซึ่งมีทั้งการล่ามแบบต่อเนื่องและการล่ามฉับพลัน

การล่ามนั้นได้มีการแบ่งประเภทในการล่ามออกไว้ตามลักษณะการดำเนินการล่าม ซึ่งจะได้มีการนำเสนอในหัวข้อต่อไป

2. ประเภทของการล่าม

การล่ามนั้นได้มีการแบ่งแยกประเภทของการล่ามออกเป็นอีกหลาย ๆ ประเภท โดยที่มิให้เห็นเด่นชัดและเป็นที่รู้จักกันดีที่สุดคือ การล่ามแบบต่อเนื่อง (Consecutive Interpretation) และการล่ามฉับพลัน (Simultaneous Interpretation) (Gaiba, 1998)

นอกจากการล่ามแบบต่อเนื่องและการล่ามฉับพลันแล้ว จงจิต อรรถยุกติ (2009) ยังได้นำเสนอถึงการล่ามอีกประเภทหนึ่งคือ การล่ามกระซิบ (Whispering Interpretation)

โดยการล่ามในแต่ละรูปแบบนั้นจะมีความแตกต่างกันดังต่อไปนี้

1. การล่ามฉับพลัน (Simultaneous Interpretation) เป็นกระบวนการล่ามโดยใช้อุปกรณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์เข้าช่วย คือการล่ามที่กระทำกันอย่างต่อเนื่องผ่านไมโครโฟนและหูฟังและมักจะมีการกระทำกันในพื้นที่ ๆ ถูกจัดเตรียมไว้อย่างเหมาะสม เช่น ห้องเก็บเสียง ห้องกระจกและอื่น ๆ ซึ่งจะมีการดำเนินการถ่ายทอดความหมายจากภาษาต้นฉบับอย่างต่อเนื่องโดยไม่ต้องมีการหยุดรอจังหวะให้ผู้ล่ามถ่ายทอดความหมายออกไปก่อน ผู้ล่ามจะต้องพูดความหมายของภาษาต้นฉบับที่ได้ยินออกไปพร้อมหรือเกือบจะพร้อมกับผู้พูด (Gaiba, 1998, p. 16) โดยการล่ามประเภทนี้จะใช้เวลาน้อยกว่าจากผู้พูดไม่ต้องคอยรอให้ผู้ล่ามถ่ายทอดความหมายเสียก่อน ทำให้การดำเนินการเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว

การล่ามประเภทนี้มักจะต้องมีผู้ล่ามทำงานร่วมกันอย่างน้อย 2 คนขึ้นไปเนื่องจากเป็นการทำงานที่สร้างภาระและความกดดันให้กับผู้ล่ามมาก จึงต้องมีผู้ล่ามอีกคนเพื่อคอยช่วยเหลือและสนับสนุนกัน (จงจิต อรรถยุกติ, 2010) นอกจากนั้นการล่ามประเภทนี้ยังต้องมีค่าใช้จ่ายเรื่องอุปกรณ์และสถานที่สูงกว่าการล่ามแบบอื่น ๆ ด้วย

2. การล่ามกระซิบ (Whispering Interpreting) เป็นกระบวนการล่ามที่คล้ายกับการล่ามฉับพลันแต่ไม่จำเป็นต้องมีอุปกรณ์ อาทิ เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ หูฟัง หรือไมโครโฟนและห้องเก็บเสียงแต่อย่างใด เนื่องจากผู้ล่ามกระซิบจะนั่งหรือยืนใกล้กับผู้ฟังกลุ่มขนาดเล็ก อาทิ กลุ่มผู้ฟังจำนวน 2-3 คนโดยทำหน้าที่ถ่ายทอดภาษาต้นฉบับเป็นภาษาเป้าหมายให้ผู้ฟังได้เข้าใจ การล่ามกระซิบมักใช้สำหรับงานประชุมหรืองานสัมมนาที่มีผู้ฟังส่วนใหญ่เข้าใจ ภาษาต้นฉบับที่ผู้พูดใช้ได้คืออยู่แล้ว แต่มีผู้ฟังกลุ่มเล็ก ๆ ที่ต้องการล่ามกระซิบช่วยสื่อสารที่ผู้พูดกล่าวออกมา เป็นภาษาเป้าหมายที่ตนเองเข้าใจ นอกจากนั้น จงจิต อรรถยุกติ (2009) ยังได้กล่าวถึงข้อเสียของการล่ามประเภทนี้อีกว่านอกจากจะต้องอาศัยความสามารถที่ดีแล้วยังต้องมีการคอยระมัดระวังเรื่องการใช้เสียงอีกด้วย เนื่องจากหากใช้เสียงมากเกินไปก็อาจจะรบกวนผู้อื่น แต่หากใช้เสียงน้อยเกินไปก็อาจจะทำให้ผู้ฟังไม่ได้รับหรือได้รับเนื้อหาไม่ชัดเจนได้ ล่ามจึงต้องมีการเตรียมตัวอย่างดีและต้องระวังเรื่องการใช้เสียงให้มาก

ซึ่งการล่ามทั้งสองแบบที่กล่าวมาข้างต้นนั้นล้วนเป็นลักษณะของการล่ามซึ่งถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน แต่แม้กระนั้นแล้ว การล่ามซึ่งถือได้ว่าเป็นรูปแบบการล่ามที่ถูกใช้มาอย่างยาวนานและยังคงเป็นที่นิยมนำมาใช้ในกิจกรรมสำคัญ ๆ ก็คือ การล่ามแบบต่อเนื่อง

3. การล่ามแบบต่อเนื่อง (Consecutive Interpretation) เป็นกระบวนการล่ามที่มีการใช้งานกันอย่างแพร่หลาย โดยผู้พูดจะหยุดรอให้ผู้ล่ามได้ถ่ายทอดความหมายให้แก่ผู้ฟังเสียก่อนแล้วจึงพูดต่อ ทำให้ผู้ล่ามมีโอกาสดูแลพิจารณาและถ่ายทอดความหมายได้อย่างถูกต้องมากที่สุด

ในงานวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาถึงการล่ามแบบต่อเนื่องซึ่งถือเป็นกระบวนการล่ามที่มีความถูกต้องแม่นยำที่สุด โดยได้มีการศึกษาถึงทั้งความหมาย ลักษณะและกลวิธีในการล่ามแบบต่อเนื่องเอาไว้อย่างละเอียดในหัวข้อต่อไป

การล่ามแบบต่อเนื่อง (Consecutive Interpretation)

1. ความหมายของการล่ามแบบต่อเนื่อง

การล่ามแบบต่อเนื่อง นั้นเป็นรูปแบบของการล่ามที่มีกันมานานมากแล้ว ลักษณะการล่ามแบบต่อเนื่อง คือการล่ามที่ถ่ายทอดความหมายของภาษาต้นฉบับไปสู่ผู้ฟังโดยผ่านการใช้ทั้งเสียง การแสดงท่าทาง หรือภาษาสัญลักษณ์ โดยการล่ามแบบต่อเนื่อง นั้นผู้พูดจะมีการทิ้งช่วงเวลาให้ผู้ล่ามมีเวลาที่จะคิดและถ่ายทอดความหมายของประโยคที่ได้กล่าวมาแล้วให้แก่ผู้ฟังได้รับทราบและเข้าใจได้ โดยการล่ามแบบต่อเนื่องนั้นมีทั้งการล่ามที่ผู้พูดพูดอย่างต่อเนื่องจนจบแล้วจึงเปลี่ยนช่วงให้แก่ผู้ล่ามมาทำหน้าที่ในการถ่ายทอดความหมายให้แก่ผู้ฟังในครั้งเดียว หรืออาจจะพูดประโยคหนึ่งแล้วจึงหยุดให้ผู้ล่ามแปลประโยคนั้น ๆ ทันที ตามแต่ความสะดวกของผู้พูด

การล่ามแบบต่อเนื่อง นั้นถือว่าเป็นการล่ามที่แท้จริงและมีความถูกต้องมากที่สุดในการนำเสนอความหมายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งโดยไม่มีการตัดทอนใด ๆ เพื่อให้ทั้งฝ่ายผู้พูดและผู้ฟังสามารถเข้าใจกันได้ (Erickson, 2006)

การล่ามแบบต่อเนื่องนั้นมักจะถูกนำมาใช้ในหลาย ๆ สถานการณ์ด้วยกัน โดยการนำเอาการล่ามแบบต่อเนื่องมานั้นมักจะเน้นใช้ในกรณีที่ต้องการให้มีการถ่ายทอดความหมายอย่างถูกต้องและไม่ ตกหล่น โดยการเว้นช่องว่างระหว่างการพูดของผู้พูดจะช่วยให้ผู้ล่ามสามารถถ่ายทอดภาษาได้อย่างถูกต้องและแม่นยำมากขึ้น เช่น การล่ามในศาล หรือการล่ามในการสืบสวนผู้ต้องหาหรือการสอบปากคำพยานของตำรวจ เป็นต้น (Erickson, 2006)

ลักษณะของการล่ามแบบต่อเนื่องนั้นเป็นการล่ามที่ผู้ล่ามจะถ่ายทอดความหมายทันทีที่ผู้พูดถ่ายทอดเนื้อหาความหมายภาษาต้นฉบับเสร็จและมีการหยุด ผู้ล่ามจะเริ่มถ่ายทอดความหมายของเนื้อความนั้น ๆ ออกมาเป็นภาษาเป้าหมายทันที โดยในช่วงเวลานั้นผู้ล่ามจะเป็นผู้เดียวที่ทำหน้าที่ในการถ่ายทอดความหมายตอนนั้น (Dang, 2010)

ถึงแม้ว่าในช่วงที่ผ่านมาการล่ามฉับพลัน (Simultaneous Interpretation) จะเริ่มก้าวเข้ามามีบทบาทมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวงการทางด้านกฎหมายหรือศาลและที่ประชุมที่มีความเป็นทางการสูงซึ่งเริ่มมีการหันมาใช้บริการในการล่ามฉับพลันดังกล่าวเพิ่มมากขึ้นเนื่องมาจากการใช้ระยะเวลาน้อยกว่า ทำให้ระยะเวลาในการประชุมหรือการพิจารณาคดีสั้นลงก็ตาม การล่ามแบบต่อเนื่อง ก็ยังคงมีปรากฏให้เห็นทั่วไป เนื่องมาจากการล่ามฉับพลัน นั้นมีความยากลำบากและมีโอกาสเกิดความผิดพลาดสูงกว่าการล่ามแบบต่อเนื่อง นอกจากนั้นการล่ามฉับพลันยังต้องการความพร้อมทั้งในเรื่องอุปกรณ์และสถานที่มากกว่าการล่ามแบบต่อเนื่องทำให้ต้องมีค่าใช้จ่ายสูงกว่า อีกทั้งผู้ล่ามที่สามารถทำงานในการล่ามฉับพลันได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นยังมีจำนวนน้อย ทำให้การล่ามแบบต่อเนื่อง ยังเป็นที่นิยมกันมากในปัจจุบัน

โดยในการตัดสินใจว่าจะมีการเลือกใช้ระหว่างการล่ามประเภทใดนั้นจึงมักจะต้องพิจารณาจากความต้องการของทั้งผู้พูดและผู้ฟังว่ามีความต้องการความแม่นยำถูกต้องในการแปลมากเพียงไร (Russell, 2005)

ดังที่กล่าวมาจึงเห็นได้ว่าการล่ามแบบต่อเนื่อง นั้นยังคงมีความน่าสนใจ และเป็นรูปแบบการล่ามแบบหนึ่งที่ยังได้รับความนิยมนำมาใช้กันอยู่ในปัจจุบัน

2. การเทศนากับการล่ามแบบต่อเนื่อง

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานได้ให้ความหมายของคำว่า เทศน์ และ เทศนาเอาไว้ว่า การแสดงธรรมสั่งสอนทางศาสนา

ในการเทศนาสั่งสอนทางศาสนาคริสต์ในประเทศไทยมักจะมีการนำเสนอเนื้อหาในการเทศนาเป็นภาษาไทยเพื่อให้เหมาะสมกับผู้ฟังที่เป็นชาวไทยและใช้ภาษาไทยเป็นภาษาประจำ แต่เนื่องจากการที่ในปัจจุบันมีจำนวนชาวต่างประเทศที่เข้ามาอาศัยในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นทำให้การเทศนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งใน โอกาสสำคัญ ๆ มีผู้เข้ารับฟังที่เป็นชาวต่างชาติเพิ่มมากขึ้นซึ่งมีจำนวนไม่น้อยที่ไม่เข้าใจหรือไม่เข้าใจภาษาไทยอย่างถ่องแท้ ทำให้ต้องมีการนำผู้ล่ามเข้ามาช่วยในการถ่ายทอดคำสอนจากภาษาไทยไปเป็นภาษาอังกฤษอีกทีหนึ่ง

การล่ามแบบต่อเนื่อง จึงเข้ามามีบทบาทในโบสถ์ของคริสตศาสนาในต่างประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลสำคัญทางศาสนาซึ่งคริสตศาสนิกชนต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในการฟังคำเทศนา ชาวต่างประเทศที่เข้ามาอาศัยในประเทศอื่น ๆ จะเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ ด้วย

การล่ามแบบต่อเนื่องทางศาสนาคริสต์นั้นจะมีการกระทำกัน โดยการหยุดแบ่งช่วงเวลาให้ผู้พูดซึ่งในสถานการณ์นี้คืออาจารย์ผู้นำเทศน์ได้เริ่มต้นการเทศนาโดยอาจกล่าวเป็นเพียงแค่ว่าวลีหรืออาจจะเป็นประโยคโดยมีความสั้นยาวตามความต้องการของอาจารย์ผู้นำเทศน์เอง เมื่อผู้นำ

เทศน์ได้กล่าวคำ วลีหรือประโยคมาแล้วจึงหยุดรอให้ผู้ล่ามทำหน้าที่ในการถ่ายทอดความหมายของคำ วลีหรือประโยคนั้น ๆ ออกมาเป็นภาษาเป้าหมายเพื่อให้ผู้ที่มาร่วมฟังการเทศนาและไม่มีความรู้ทางภาษาดั้งเดิมที่เพียงพอสามารถเข้าใจเนื้อหาของคำ วลีหรือประโยคในบทเทศนานั้น ๆ ได้

3. ลักษณะของการล่ามแบบต่อเนื่อง (Characteristic of Consecutive Interpretation)

การล่ามแบบต่อเนื่อง (Consecutive Interpretation) เป็นกระบวนการล่ามซึ่งให้ผู้ล่ามถ่ายทอดความหมายของภาษาออกไปให้ผู้ฟังได้ยินหลังจากที่ผู้พูดเสร็จสิ้นการพูดในส่วนหนึ่งหรือทั้งหมดไปแล้ว ผู้พูดเองยังสามารถที่จะคอยหยุดเป็นช่วง ๆ เพื่อให้ผู้ล่ามสามารถถ่ายทอดความหมายออกไปได้ และผู้ล่ามเองยังสามารถจดบันทึกข้อความที่ได้ยินเอาไว้แล้วถ่ายทอดรายละเอียดออกไปในภายหลังได้ ซึ่งถือว่าการล่ามประเภทนี้มีความถูกต้องแม่นยำสูงและมีโอกาสผิดพลาดน้อยกว่าการล่ามประเภทอื่น แต่ก็ขาดประสิทธิภาพในเรื่องของเวลาหากต้องมีการใช้ภาษาหลากหลายภาษาในเวลาเดียวกันซึ่งทำให้ระยะเวลาที่ต้องใช้เพิ่มเป็นเท่าตัวและทำให้กิจกรรมนั้น ๆ ต้องใช้เวลายาวนานขึ้นกว่าปกติ (Gaiba, 1998, p. 17)

การล่ามแบบต่อเนื่องถือได้ว่าเป็นรูปแบบของการล่ามที่เป็นรูปแบบดั้งเดิมมากที่สุดและยังมีลักษณะของการล่ามที่มีความได้เปรียบการล่ามในรูปแบบอื่น ๆ อยู่ด้วย การล่ามแบบต่อเนื่องเป็นการดำเนินการล่ามที่ไม่ต้องอาศัยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรือพื้นที่ ๆ มีความละเอียดและยุ่งยาก การล่ามแบบต่อเนื่องนั้นสามารถกระทำกันได้ง่ายและมีต้นทุนไม่สูงนัก นอกจากนั้นการล่ามแบบต่อเนื่องยังเปิดโอกาสให้ผู้ล่ามได้มีโอกาสพักในระหว่างที่ผู้พูดดำเนินการพูด ทำให้ผู้ล่ามไม่ต้องรับภาระหนักมากในการที่จะต้องคอยติดตามผู้พูดตลอดเวลาซึ่งเป็นการลดภาระในการล่ามลงไปได้มาก (Paul, 2009) นอกจากนั้นการล่ามแบบต่อเนื่องยังมีโอกาสที่ผู้ล่ามจะสามารถจดบันทึกต่าง ๆ ลงไปในระหว่างการล่ามได้ ทำให้สามารถเก็บใจความสำคัญในเนื้อหาของผู้พูดได้อย่างถูกต้องชัดเจนที่สุด และยังสามารถถามผู้พูดหรือวิทยากรในการล่ามนั้น ๆ หากไม่เข้าใจถึงเนื้อหาสำคัญในส่วนต่าง ๆ ได้อีกด้วย (จงจิต อรรถยุกติ, 2553)

การทำงานของผู้ล่ามแบบต่อเนื่องนั้นจะเป็นไปในลักษณะของการเปลี่ยนจังหวะ (Turn-Taking) โดยในการล่ามโดยทั่วไปแล้วนั้นมักจะใช้การเปลี่ยนจังหวะระหว่างผู้พูดที่หนึ่งกับผู้ล่ามและผู้พูดที่สองกับผู้ล่าม โดยแม้ว่าจะมีในบางกรณีที่มีการล่ามนั้นกระทำกันโดยที่ฝ่ายผู้ฟังไม่ได้มีการตอบโต้กับผู้พูดเลยหรือมีการตอบโต้กันเพียงเล็กน้อย ก็ยังต้องมีการเปลี่ยนจังหวะในการพูดกันอยู่ในทุก ๆ สถานการณ์ (Roy, 2000) ในการล่ามแบบต่อเนื่องนั้น ผู้ที่ทำหน้าที่ในการล่ามจะต้องคอยถ่ายทอดความหมายให้แก่ผู้ฟังทราบ โดยผู้พูดจะพูดเนื้อหาทั้งในระดับคำ วลี หรือประโยคแล้วจึงเปลี่ยนให้ผู้ล่ามทำหน้าที่ในการถ่ายทอดความหมายนั้น ๆ ออกไป

ถึงแม้ว่าการล่ามแบบต่อเนื่องกระทำกันได้อย่างสะดวกสบายและไม่สร้างภาระให้แก่ผู้ล่ามมากเท่ากับการล่ามแบบอื่น (การล่ามจับพจน์และการล่ามกระชับ) การล่ามแบบต่อเนื่องเองก็อาจจะประสบปัญหาได้เช่นกันหากผู้พูดมีการพูดประโยคขึ้นมาโดยไม่ได้พูดให้จบประโยคก็อาจจะทำให้ผู้ล่ามไม่สามารถถ่ายทอดความหมายออกมาได้หรืออาจจะถ่ายทอดความหมายออกมาผิดพลาดไป นอกจากนั้นในบางกรณีที่ผู้พูดไม่ได้เตรียมตัวมาอย่างดีพอ อาจจะทำให้การใช้ภาษามีความกำกวมหรือภาษาที่ไม่สมบูรณ์อันจะทำให้ผู้ล่ามต้องประสบกับความยากลำบากในการถ่ายทอดความหมายได้ อีกทั้งในบางโอกาสที่ผู้พูดมักจะพูดยาวหลาย ๆ ประโยคหรือใช้ประโยคที่มีความยาวมาก ผู้ล่ามอาจจะไม่สามารถจับใจความสำคัญได้ทั้งหมดซึ่งอาจนำไปสู่ความผิดพลาดในการถ่ายทอดความหมายได้ (จงจิต อรรถยุกติ, 2553)

กลวิธีในการล่ามแบบต่อเนื่อง (Consecutive Interpretation Strategies)

กลวิธีในการถ่ายทอดความหมายนั้น ได้มีการอธิบายถึงลักษณะของการถ่ายทอดความหมายเอาไว้โดยได้มีนักวิจัยหลายท่านได้ให้นิยามของการถ่ายทอดความหมายโดยการแปลเอาไว้มากมาย ยกตัวอย่างเช่น ลาร์สัน (Larson, 1984, p.15) ได้แบ่งประเภทของการถ่ายทอดความหมายโดยการแปลออกเป็น 2 ประเภท อันได้แก่ การถ่ายทอดความหมายแบบรักษารูปแบบของภาษาต้นฉบับ (Literal Translation) และการถ่ายทอดความหมายแบบเอาความ (Free Translation) ซึ่งการถ่ายทอดความหมายแบบรักษารูปแบบของภาษาต้นฉบับนั้นจะเน้นการถ่ายทอดความหมายของภาษาต้นฉบับออกมาอย่างถูกต้องโดยพยายามรักษาความหมาย รูปแบบ และเค้าโครงของประโยคในภาษาต้นฉบับเอาไว้ให้มากที่สุด โดยจะเน้นความถูกต้อง แม่นยำ และครบถ้วนตามภาษาต้นฉบับโดยไม่ได้มีการเพิ่มเนื้อหาใด ๆ เข้าไปเลย ซึ่งดวงดา สุกพล (2541, หน้า 12-15) ได้อธิบายเอาไว้ว่าการถ่ายทอดความหมายในลักษณะดังกล่าวนี้ ปัจจุบันไม่เป็นที่นิยมนักเนื่องจากการพยายามรักษารูปแบบของภาษาต้นฉบับอย่างเคร่งครัดเกินไป ทำให้ภาษาที่ถ่ายทอดออกมามีเนื้อความที่เข้าใจได้ยาก ในขณะที่การถ่ายทอดความหมายโดยการถ่ายทอดแบบเอาความนั้น จะไม่ได้เคร่งครัดในรูปแบบของภาษาต้นฉบับมากนัก และไม่ได้เน้นการรักษาโครงสร้าง ความหมาย ลักษณะ หรือรูปแบบของภาษาต้นฉบับเอาไว้ทั้งหมด แต่จะมีการถ่ายทอดโดยการเปลี่ยนแปลง ขยายความ ลดทอนรูปแบบของภาษาลงได้ เพื่อให้เข้ากับรูปแบบโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาเป้าหมายและให้ได้รับอรรถรสมากที่สุด ซึ่งวิธีการแบบนี้เป็นวิธีการถ่ายทอดความหมายที่มีให้เห็นกันมาก และเน้นที่ความเข้าใจของผู้รับสารเป็นสำคัญ

ลาร์สัน (Larson, 1984, p. 15) ได้แบ่งประเภทของการถ่ายทอดความหมายออกเป็น 2 ชนิด คือ การถ่ายทอดความหมายแบบรักษารูปแบบ (Form - based Translation) หรือ การถ่ายทอดความหมายแบบตรงตัว (Literal Translation) ซึ่งเป็นการพยายามถ่ายทอดความหมายโดยพยายามรักษารูปแบบ ท่วงทำนอง และ โครงสร้างของต้นฉบับไว้ให้มากที่สุด โดยเน้นให้องค์ประกอบทางภาษา มีความถูกต้อง ชัดเจน ครบถ้วน ไม่มีการตัดทอน แต่งเติม คำหรือข้อความใด ๆ ทั้งสิ้นซึ่งในปัจจุบันการถ่ายทอดความหมายในลักษณะนี้ไม่ได้รับความนิยมมากแล้ว ส่วนรูปแบบการแปลอีกแบบหนึ่งคือ การถ่ายทอดความหมายโดยเอารรถรส (Non-literal Translation) หรือการถ่ายทอดความหมายเอาความ (Free Translation) ซึ่งการถ่ายทอดความหมายในลักษณะนี้จะถ่ายทอดความหมายโดยไม่ต้องคำนึงถึงความเคร่งครัดมากเท่าในการแปลแบบแรก ผู้ถ่ายทอดความหมายสามารถมีการปรับเปลี่ยน เพิ่มเติม หรือลดทอนเนื้อหาบางส่วนจากภาษาต้นฉบับลงไปได้ ซึ่งมักได้รับความนิยมมากกว่าแบบแรกเนื่องจากมีลักษณะที่เข้าใจได้ง่ายกว่า โดยลาร์สัน (Larson, 1984, p. 15) ได้กล่าวไว้ว่าการแปลในลักษณะนี้จะเน้นองค์ประกอบ 3 อย่างคือ ธรรมชาติของภาษาเป้าหมาย โครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาเป้าหมาย และการเลือกใช้คำในภาษาเป้าหมาย

กล่าวโดยสรุปแล้ว เมื่อศึกษาอ้างอิงจากศาสตร์การถ่ายทอดความหมาย การถ่ายทอดความหมายให้ตรงกับภาษาต้นฉบับสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ การถ่ายทอดความหมายตรงตัว (Literal Translation) ซึ่งพยายามรักษาทั้งโครงสร้างไวยากรณ์และการใช้คำของภาษาต้นฉบับเอาไว้เมื่อถ่ายทอดออกมาในภาษาเป้าหมายและ การถ่ายทอดความหมายแบบเอาความ (Non-literal Translation) ซึ่งพยายามถ่ายทอดความหมายออกมาโดยเน้นไปที่โครงสร้างทางไวยากรณ์ ธรรมชาติของภาษา และการเลือกใช้คำในภาษาเป้าหมายแทน

ซึ่งในการลำนั่น การถ่ายทอดความหมายเองจึงสามารถแบ่งได้เป็นการถ่ายทอดความหมายแบบตรงตัว (Literal Interpretation) และการถ่ายทอดความหมายแบบเอาความ (Non-literal Interpretation) ซึ่งการถ่ายทอดความหมายแบบเอาความนั้นก็มียกวิธีอีกหลายแบบที่จะช่วยให้สามารถถ่ายทอดความหมายได้ประสบความสำเร็จ โดยมีนักวิจัยอีกหลายท่านที่อธิบายถึงกลวิธีที่มีการนำมาใช้ในการลำนเอาไว้

บุษบา บรรจงมณี (2549, หน้า 18) ได้นำเสนอรูปแบบของกระบวนการลำนเอาไว้ โดยได้กล่าวว่าการลำนนั้นเมื่อผู้ลำนได้ยืนคำพูดของผู้พูดแล้วจะมีโอกาสได้ฟังเพียงครั้งเดียวเท่านั้น เพราะคำพูดนั้นเมื่อกล่าวออกมาแล้วจะเลือนหายไปทันที จึงได้มีการอธิบายถึงกระบวนการในการลำนเอาไว้คร่าว ๆ ตั้งแต่ การฟังให้เข้าใจ การถอดความจากสาร การจดจำสาร การนำสารมาใช้ และการเรียบเรียงสาร

นิสกา (Niska, 1998) ได้ศึกษาและนำเสนอตัวแบบกลวิธีในการล่ามออกมาในงานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องกลวิธีในการล่าม โดยได้มีการศึกษาและออกแบบกลวิธีโดยอ้างอิงมาจากงานวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องของกลวิธีในการแปลนิยามและแนวคิดที่เป็นปัญหามากที่สุด โดยอาศัยพื้นฐานแนวคิดจากการรวบรวมของวิลเลียม (Williams, 1990, cited in Niska, 1998) โดยได้มีการศึกษาและออกแบบกลวิธีการล่ามเอาไว้ดังต่อไปนี้

1. การล่ามที่ถ่ายทอดความหมายออกมาโดยเลือกใช้คำในภาษาเป้าหมายที่มีความหมายตรงหรือใกล้เคียงกับภาษาต้นฉบับมากที่สุด (Equivalent or Near Equivalent)
2. การยืมคำจากภาษาต้นฉบับมาใช้ในภาษาเป้าหมายโดยปรับเปลี่ยนลักษณะการเขียนหรือการออกเสียงให้เหมือนภาษาเป้าหมายมากขึ้น (Loan Translation) ตัวอย่างเช่น คำว่า folkhogskola ในภาษาสวีเดนถูกยืมมาเป็น Folk High School ในภาษาอังกฤษ
3. การล่ามโดยอธิบายแนวคิดหรือความหมายของคำนั้น ๆ (Translation of Explanation of Concept) ตัวอย่างเช่น le baccalaureat ในภาษาฝรั่งเศส ได้มีการแปลเป็นภาษาอังกฤษว่า the French secondary school leaving examination
4. การนำเอาคำในภาษาต้นฉบับนั้น ๆ มาใช้โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ หรืออาจจะมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย (Direct Loan) ตัวอย่างเช่น คำว่า computer ในภาษาอังกฤษก็มีการแปลหรือใช้ในภาษาอื่น ๆ เหมือนกัน ในภาษาไทยใช้คำว่า คอมพิวเตอร์ ในภาษาญี่ปุ่นใช้คำว่า computa
5. การคิดค้นคำหรือนิยามใหม่ ๆ ขึ้นมา หรืออาจจะให้ความหมายใหม่กับคำเก่า ๆ (Neologism)
6. การนำเอากลวิธีต่าง ๆ ที่ได้อธิบายมาแล้วข้างต้นมาใช้ในการล่ามคำ วลีหรือประโยคเพียงส่วนเดียว (Combination Strategies)

นอกจากนั้นนิสกา (Niska, 1998) ยังได้นำเสนอตัวแบบกลวิธีที่สามารถใช้โดยผู้ล่ามสำหรับการถ่ายทอดความหมายของคำหรือนิยามศัพท์เฉพาะที่ไม่มีคำเทียบเคียงหรือคำที่มีความหมายเหมือนกันในภาษาเป้าหมายเอาไว้ดังต่อไปนี้

1. การละคำหรือนิยามที่พบเห็นในขณะนั้นหรืออาจจะมีการล่ามความหมายออกมาในภายหลัง (Omission)
2. การใช้คำแทนที่ชั่วคราวหรือการใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำหรือนิยามในภาษาต้นฉบับมากที่สุด (Approximate or Provisional Equivalent)
3. การอธิบายแนวคิดนั้น ๆ ออกมาอย่างละเอียด (Explanation of Concept)
4. การคิดค้นคำใหม่ ๆ ขึ้นมา ซึ่งมีลักษณะย่อยออกเป็น (Neologism)

4.1 การยืมเอาคำในภาษาต้นฉบับมาใช้และเปลี่ยนแปลงลักษณะคำและการออกเสียงให้เหมือนภาษาเป้าหมาย (Loan Translation)

4.2 การทับศัพท์คำหรือนิยามจากภาษาต้นฉบับแต่อาจจะมีระบบการออกเสียงที่เหมือนภาษาเป้าหมาย (Direct Loan/ Transfer)

4.3 การบัญญัติคำศัพท์ขึ้นมาใหม่ในภาษาเป้าหมาย (Coining of New Word)

ซึ่งจากการศึกษาทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นแล้วนิสกา (Niska, 1998) จึงได้นำเสนอกลวิธีในการล่ามโดยแบ่งออกมาเป็น 5 ข้อซึ่งกลวิธีเหล่านี้ได้ถูกสร้างออกมาเป็นแบบสอบถามและนำมาใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผ่านทางจดหมายและระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตดังต่อไปนี้

1. การละเว้นเนื้อหาบางส่วนออกไป (Omission)

ตัวอย่าง:

ภาษาอังกฤษ: May I borrow your pen?

ภาษาไทย: ขอยืมปากกาหน่อย

(คัดจาก จิตโสภณ คงบำเพ็ญ, 2551, หน้า 13)

ผู้ล่ามได้ละเว้นคำว่า Your ออกไปจากประโยคในภาษาต้นฉบับ

2. การถ่ายทอดความหมายด้วยคำใกล้เคียงกับภาษาต้นฉบับมากที่สุด แต่ความหมายในภาษาเป้าหมายอาจไม่เหมือนกับภาษาต้นฉบับ (Near Equivalent)

ตัวอย่าง:

ภาษาไทย: เทพนิยาย

ภาษาอังกฤษ: Novel

ผู้ล่ามได้ถ่ายทอดความหมายคำว่าเทพนิยาย (Fairy Tale) ว่า novel (นิยาย) ซึ่งเทพนิยายเป็นลักษณะหนึ่งของงานเขียนนิยาย แต่ไม่เหมือนกับคำว่านิยายทั้งหมด

3. การอธิบายความหมายของคำในภาษาต้นฉบับที่อาจจะไม่มีความหมายในภาษาเป้าหมาย (Explanation)

ตัวอย่างที่ 1:

ภาษาอังกฤษ: Sushi

ภาษาไทย: ข้าวหน้าปลาดิบของญี่ปุ่น

ผู้ล่ามได้อธิบายคำว่า Sushi ซึ่งเป็นอาหารของญี่ปุ่นว่า ข้าวหน้าปลาดิบของญี่ปุ่น เนื่องจากไม่ได้มีการบัญญัติคำศัพท์ดังกล่าวเอาไว้ในภาษาเป้าหมาย

ตัวอย่างที่ 2:

ภาษาไทย: สังขยา

ภาษาอังกฤษ: Sangkaya, a kind of Thai dessert made from egg yolk, coconut milk and sugar.

ผู้ล่ามได้อธิบายคำว่าสังขยาซึ่งเป็นขนมไทยชนิดหนึ่งทำในภาษาเป้าหมาย เนื่องจากภาษาเป้าหมายไม่มีคำว่าสังขยา (คัดจาก จิตโสภา คงบำเพ็ญ, 2551, หน้า 11)

4. การนำเอาคำจากภาษาต้นฉบับไปใช้ในภาษาเป้าหมายโดยเปลี่ยนแปลงการออกเสียงให้เหมาะสมกับภาษาเป้าหมายมากขึ้น (Loan Translation)

ตัวอย่าง:

ภาษาไทย: ปัจจุบันใครเดินทางไปถึงยอดดอยไม่ควรลืมไปไหว้พระสตุป

ภาษาอังกฤษ: Today, when visitors go there, they should remember to pay respect to this stupa.

ผู้ล่ามได้ถ่ายทอดความหมายของคำว่าสตุปโดยการยืมคำมาใช้โดยออกเสียงว่า Stupa

(คัดจาก จิตโสภา คงบำเพ็ญ, 2551, หน้า 11)

5. การทับศัพท์คำในภาษาต้นฉบับมาใช้ในภาษาเป้าหมายโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ (Direct Loan) แต่อาจจะมีการอ่านออกเสียงที่เหมือนกับภาษาเป้าหมายมากขึ้น

ตัวอย่าง:

ภาษาอังกฤษ: Computer

ภาษาไทย: คอมพิวเตอร์

ผู้ล่ามได้ทับศัพท์คำว่า Computer ในภาษาต้นฉบับว่าคอมพิวเตอร์ในภาษาเป้าหมายซึ่งมีวิธีการอ่านเหมือนกัน แต่มีวิธีการออกเสียงแตกต่างกับภาษาต้นฉบับ

ในการศึกษาวิจัยของคานจิและชิยบ (Khanji & Shiyab, 2000) ได้ศึกษาและค้นพบตัวกลวิธีที่ถูกใช้โดยล่ามที่เข้าร่วมในการวิจัยดังกล่าว โดยได้แบ่งประเภทของกลวิธีที่ถูกใช้มากที่สุดออกเป็น 5 แบบด้วยกันได้แก่

1. กลวิธีที่ผู้ล่ามมักจะนำมาใช้เมื่อประสบกับปัญหาหลาย ๆ ชนิด เช่น ไม่เข้าใจความหมายของคำนิยามศัพท์นั้น ๆ หรืออาจจะไม่สามารถถ่ายทอดความหมายตามผู้พูดได้ทัน นอกจากนั้นกลวิธีนี้ยังถูกใช้ในกรณีที่ล่ามพบการใช้คำในภาษาต้นฉบับที่มีจำนวนซ้ำซ้อนกันมากเกินไป ผู้ล่ามอาจจะใช้กลวิธีนี้เพื่อลดจำนวนคำดังกล่าวลง (Skipping) เพื่อให้ประโยคใน

ภาษาเป้าหมายสั้นลง กลวิธีนี้ถูกมองว่าเป็นกลวิธีที่ถูกใช้บ่อยที่สุดและยังได้รับความสนใจในการศึกษาจากผู้วิจัยหลาย ๆ ท่านมากที่สุด

ตัวอย่าง:

ภาษาอังกฤษ: The French Minister was greeted with jeers and violence.

ภาษาอารบิก (แปลเป็นภาษาอังกฤษ): The French Minister was greeted with violence.

ผู้ล่ามได้ข้ามคำว่า jeers ไปโดยไม่ได้อธิบายความหมายออกมาในประโยคด้วย

2. กลวิธีที่ผู้ล่ามมักจะนำมาใช้เมื่อไม่มีเวลาเพียงพอหรือเวลากระชั้นชิดเกินไป ผู้ล่ามมักจะอธิบายความหมายโดยการประมาณด้วยคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับภาษาต้นฉบับมากที่สุด (Approximation) โดยเนื้อหาของความหมายที่ถ่ายทอดออกมาอาจจะใช้คำที่ไม่ตรงกับภาษาต้นฉบับเสียทีเดียวและอาจจะมีเนื้อหาสั้นกว่าแต่ได้ใจความสำคัญในภาษาต้นฉบับครบถ้วนหรืออาจจะมีเนื้อหายาวกว่าเพื่ออธิบายความหมายของส่วนนั้น ๆ ให้ได้ตรงตามภาษาต้นฉบับ

ตัวอย่าง:

ภาษาอังกฤษ: to patch up their historical hatred.

ภาษาอารบิก (แปลเป็นภาษาอังกฤษ): to agree among themselves.

ผู้ล่ามได้สรุปคำว่า to patch up their historical hatred. (เพื่อรักษาความเกลียดชังทางประวัติศาสตร์ของพวกเขา) โดยได้สรุปความออกมาได้ว่า to agree among themselves. (เพื่อให้พวกเขาสามารถตกลงกันได้) ซึ่งความหมายของทั้งสองประโยคนั้นไม่แตกต่างกันในเนื้อหาสำคัญ

3. กลวิธีที่ถูกใช้โดยผู้ล่ามในการลดทอนขนาดของคำหรือประโยคให้สั้นลง (Filtering) แต่จะแตกต่างจาก Skipping เนื่องจากผู้ล่ามไม่ได้ประสบปัญหาในการล่ามหรือไม่ได้เกิดจากการพยายามลดคำที่ใช้ซ้ำซ้อนในภาษาต้นฉบับ แต่เป็นการลดรูปประโยคให้สั้นลงไปแต่ยังคงได้ใจความสำคัญเดิม การใช้กลวิธีดังกล่าวนี้พบว่าเป็นรูปแบบของกลวิธีที่ช่วยให้ประโยคในภาษาเป้าหมายมีใจความสั้นลงกว่าเดิมมาก แต่ยังสามารถสื่อสารความหมายให้แก่ผู้รับสารให้เข้าใจได้เช่นเดิม

ตัวอย่าง:

ภาษาอังกฤษ: The king visited frontline units of the 12th Royal Mechanized Division.

ภาษาอารบิก (แปลเป็นภาษาอังกฤษ): The king visited an army unit.

ผู้ล่ามได้สรุปความในส่วนของ frontline units of the 12th Royal Mechanized Division. ซึ่งมีความยาวมากลงมาเพียงคำว่า an army unit. ซึ่งมีความหมายเหมือนกัน

4. กลวิธีที่ผู้ล่านำมาใช้ซึ่งเป็นกลวิธีที่ละประโยคขนาดใหญ่ออกไป ทำให้ประโยคที่เกิดขึ้นอาจจะไม่สมบูรณ์ (Comprehension Omissions/Incomplete Sentence) ซึ่งสาเหตุอาจจะมาจากการที่ผู้ล่านไม่สามารถตามผู้พูดได้ทันทำให้ไม่สามารถจับใจความสำคัญของประโยคได้ หรือเนื้อหาที่ได้ฟังมายังไม่ครบถ้วนดี ทำให้ผู้ล่านไม่สามารถสร้างประโยคในภาษาเป้าหมายที่สมบูรณ์ถูกต้องขึ้นมาได้

ตัวอย่าง:

ภาษาอังกฤษ: In the bewildering thicket of rebel claims, it is unclear exactly what is happening

ภาษาอารบิก (แปลเป็นภาษาอังกฤษ): In the... it is unclear exactly what is happening in spite of rebel claims

ผู้ล่านได้ถ่ายทอดความหมายจากภาษาต้นฉบับคลาดเคลื่อนไปโดยในภาษาต้นฉบับที่ว่า In the bewildering thicket of rebel claims นั้นผู้ล่านได้ถ่ายทอดความหมายออกมาว่า in spite of rebel claims ซึ่งไม่ได้มีความหมายเหมือนหรือเกี่ยวข้องกับภาษาต้นฉบับแต่อย่างใด

5. กลวิธีที่ผู้ล่านถ่ายทอดความหมายออกมามีการแทนที่คำที่ไม่ก่อให้เกิดความหมายที่สอดคล้องกับภาษาต้นฉบับเลย (Substitution) โดยกลวิธีนี้อาจจะนำไปสู่ข้อผิดพลาดทางการล่ามได้ ซึ่งลักษณะของการใช้กลวิธีนี้นั้นทำให้ผู้ล่านสามารถถ่ายทอดความหมายในภาษาต้นฉบับไปสู่ภาษาเป้าหมายได้อย่างสมบูรณ์ครบ แต่ความหมายในภาษาเป้าหมายที่ออกมา อาจจะก่อให้เกิดความรู้สึกแปลกหรือไม่เหมาะสมเท่าที่ควร

ตัวอย่าง:

ภาษาอังกฤษ: Collateral damage

ภาษาอารบิก (แปลเป็นภาษาอังกฤษ): A lot of damage

ผู้ล่านได้ถ่ายทอดความหมายของคำว่า Collateral (ขนานกัน) ออกมาว่า A lot of (มากมาย)

จากที่ได้ศึกษาถึงรูปแบบของกลวิธีทั้งหมดที่ผ่านมาจึงทำให้เห็นได้ว่าการล่ามนั้น ผู้ล่ามต้องมีทั้งความเข้าใจในเนื้อหาเป็นอย่างดี และต้องมีการเลือกใช้กลวิธีอย่างเหมาะสมเพื่อแก้ไขปัญหาในระหว่างการล่ามให้เหมาะสมที่สุด นอกจากนั้นผู้ล่ามยังต้องมีความรู้และความเข้าใจในเรื่องที่จะล่ามที่ดีอีกด้วย การล่ามในงานที่มีลักษณะการใช้คำศัพท์เฉพาะสูงอย่างเช่นการล่ามทางศาสนาคริสต์นั้น ล่ามจะต้องมีการเตรียมตัวอย่างดีเป็นพิเศษ ซึ่งจะอธิบายในหัวข้อต่อไป

ข้อผิดพลาดในการล่ามแบบต่อเนื่อง (Errors in Consecutive Interpretation)

ในการทำงานของล่ามนั้นแม้จะมีการนำกลวิธีต่าง ๆ เข้ามาใช้เพื่อช่วยให้การถ่ายทอดความหมายเป็นไปได้อย่างราบรื่นก็ไม่ได้หมายความว่า การถ่ายทอดความหมายนั้นจะมีความถูกต้องสมบูรณ์เสมอไป กลวิธีบางชนิดที่ถูกนำมาใช้ช่วยในการถ่ายทอดความหมายเองก็ถือว่ากลวิธีที่อาจนำไปสู่ข้อผิดพลาดได้เช่นกัน เช่น Omission ซึ่งถูกนำเสนอในฐานะที่เป็นรูปแบบหนึ่งของกลวิธีในการล่ามก็อาจจะถูกมองว่าเป็นลักษณะหนึ่งของความผิดพลาดในการล่ามได้ และยังถูกมองว่าเป็นรูปแบบของความผิดพลาดที่มักจะเกิดขึ้นบ่อยมากที่สุดในช่วงการดำเนินการล่าม

บาริก (Barik, 1975, p. 237) ได้ศึกษาลักษณะของข้อผิดพลาดจากการล่ามแบบฉับพลัน (Simultaneous Interpretation) โดยผลจากการศึกษาดังกล่าว ทำให้บาริกได้สรุปลักษณะของความผิดพลาดในการถ่ายทอดความหมายในการล่ามออกมาทั้งสิ้น 3 หัวข้อด้วยกัน ได้แก่ Omission, Addition และ Substitution หรือความผิดพลาดในการถ่ายทอดทางภาษา อย่างไรก็ตามบาริกยังกล่าวเอาไว้ว่า เส้นแบ่งระหว่างสิ่งที่ถือว่าเป็นความผิดพลาดเพียงเล็กน้อยกับความผิดพลาดอย่างร้ายแรงนั้น ยังยากที่จะสามารถแยกออกจากกันได้อย่างชัดเจน

พาร์ก (Parks, 1982, p.131) ได้กล่าวถึงลักษณะของข้อผิดพลาดเอาไว้ว่า เป็นลักษณะที่ผิดไปจากรูปแบบปกติที่ใช้กันและสามารถระบุให้เห็นได้ โดยพาร์กได้กล่าวว่า ลักษณะของความผิดพลาดบางอย่าง เช่น ความผิดพลาดทางด้านการออกเสียง การใช้ทำนองเสียงหรือ โครงสร้างทางไวยากรณ์ของรูปประโยค ถือว่าเป็นรูปแบบของความผิดพลาดที่ไม่ร้ายแรงในการล่ามและสามารถหลีกเลี่ยงลักษณะความผิดพลาดดังกล่าวได้ ตราบใดที่ความผิดพลาดนั้น ๆ ไม่ก่อให้เกิดปัญหาต่อการเข้าใจความหมายของผู้รับฟัง เช่น หากผู้ล่ามไม่ได้มีการใช้ทำนองเสียงตามรูปของประโยคคำถามถูกต้อง มีผลทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจเนื้อหาในประโยค ในกรณีนี้จึงจะถือว่าเป็นความผิดพลาดไปจนถึงการละเนื้อหาบางส่วนในภาษาต้นฉบับออกไปเองเนื่องจากเนื้อหาโดยรวมของต้นฉบับแล้วมักจะมีการซ้ำเนื้อหาขึ้น ในบางครั้งการละคำสั้น ๆ ออกไปจากส่วนหนึ่งของต้นฉบับจึงมักไม่ถือว่าเป็นข้อผิดพลาด อย่างไรก็ตามความผิดพลาดในเชิงความหมายถือว่าเป็นความผิดพลาดที่รุนแรงมากกว่า เช่น การใส่คำที่มีความหมายเชิงลบลงไปในประโยคภาษาเป้าหมายอาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดและทำให้ความหมายของภาษาเป้าหมายเปลี่ยนแปลงไปและแตกต่างไปจากต้นฉบับได้ ยกเว้นการแทนที่คำในประโยคด้วยคำที่มีความหมายใกล้เคียงหรือคำที่สามารถสื่อความหมายได้คล้ายกับคำในภาษาต้นฉบับ ไปจนถึงการสรุปความเนื้อหาบางส่วน แม้จะถือเป็นลักษณะหนึ่งของความผิดพลาด แต่ก็ยังสามารถอนุโลมให้ได้ โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้พูดอาจจะใช้ความเร็วในการพูดที่ค่อนข้างเร็ว ลักษณะความผิดพลาดที่ร้ายแรงที่สุดที่พาร์กกล่าวคือ ความผิดพลาดในการใช้คำ

เนื่องจากการเลือกใช้คำที่แตกต่างไปจากต้นฉบับจะทำให้ความหมายในภาษาเป้าหมายเปลี่ยนแปลงไป และอาจทำให้เนื้อหาเสียไปได้ ดังนั้นการเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับสถานการณ์และบริบทในการล่านั้นถือเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

โคกกี (Cokely, 1986) ได้กล่าวถึงลักษณะของการล่านั้นว่า การล่ำนที่สามารถพิจารณาได้ว่ามีความถูกต้องหรือเหมาะสมนั้นจะต้องมีการถ่ายทอดความหมายจากภาษาต้นฉบับไปสู่ภาษาเป้าหมายอย่างเหมาะสมที่สุด ซึ่งในกระบวนการทางการล่ำนนั้นจะแสดงให้เห็นได้ว่าเนื้อหาความหมายจากภาษาต้นฉบับไปสู่ภาษาเป้าหมายนั้นอาจจะเหมือนหรือแตกต่างกันได้ โดยในกรณีที่มีการถ่ายทอดความหมายก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันระหว่างภาษาต้นฉบับและภาษาเป้าหมายเมื่อไรก็ถือได้ว่าเป็นความผิดพลาดทางการล่ำนขึ้น

อิม ฮยาน (Im Hyan, 1996) ได้กล่าวถึงสาเหตุที่นำไปสู่ข้อผิดพลาดว่าความผิดพลาดในระหว่างการล่ำนที่เกิดขึ้นนั้นอาจไม่ได้เกิดจากความสามารถของผู้ล่ำนเท่านั้น หากผู้ล่ำนได้รับข้อมูลจากผู้พูดในรูปประโยคที่สมบูรณ์ชัดเจน ผู้ล่ำนก็จะสามารถถ่ายทอดความหมายได้ถูกต้อง แต่ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นมักจะมาจากความกดดันในเรื่องของเวลาในการล่ำนและความพยายามที่จะไม่ทิ้งระยะเวลาให้ห่างกับผู้พูดมากเกินไป

ลักษณะของความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการล่ำนมีหลายประเภท โดยโคกกี (Cokely, 1986) ได้ศึกษาถึงเรื่องดังกล่าวและได้สรุปลักษณะของความผิดพลาดออกมา ซึ่งสรุปจัดได้ทั้งหมด 5 แบบ ดังต่อไปนี้

1. การที่มีคำหรือข้อความบางส่วนซึ่งปรากฏอยู่ในภาษาต้นฉบับไม่ได้ถูกถ่ายทอดมาสู่ภาษาเป้าหมายด้วย (Omission) โดยแม้จะไม่ได้มีความพยายามที่จะต้องถ่ายทอดความหมายให้สอดคล้องกันทุกถ้อยคำ การล่ำนเองก็จำเป็นที่จะต้องถ่ายทอดความหมายจากภาษาต้นฉบับออกมาเป็นภาษาเป้าหมายให้มากที่สุด

- 1.1 การละเว้นในระดับหน่วยคำจากข้อความในภาษาต้นฉบับ (Morphological Omission)

- 1.2 การละเว้นในระดับคำ (Lexical Omission)

- 1.3 การละเว้นเรื่องของคำเชื่อม (Cohesive Omission)

2. การที่มีคำหรือข้อความบางส่วนปรากฏให้เห็นในเนื้อหาของภาษาเป้าหมายทั้ง ๆ ที่ในภาษาต้นฉบับไม่ได้มีคำหรือข้อความดังกล่าวอยู่ด้วย (Additions)

- 2.1 การเพิ่มเนื้อหาในภาษาเป้าหมายเข้ามาผ่านสัญลักษณ์ในภาษามือซึ่งให้ความหมายแตกต่างจากภาษาต้นฉบับ (Nonmanual Additions)

2.2 การเพิ่มคำเข้าไปในเนื้อหาของภาษาเป้าหมายซึ่งมีเนื้อหาไม่ตรงกับภาษาต้นฉบับ (Lexical Additions)

2.3 การเพิ่มคำเชื่อมเข้าไปในภาษาเป้าหมายซึ่งไม่มีอยู่ในภาษาต้นฉบับ (Cohesive Additions)

3. การที่เนื้อหาหรือข้อความบางส่วนในข้อมูลที่ถ่ายทอดออกมาในภาษาเป้าหมายถูกแทนที่ด้วยคำหรือข้อความที่ไม่ตรงกับภาษาต้นฉบับ (Substitutions) โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้คำหรือข้อความเหล่านั้นสอดคล้องกับภาษาต้นฉบับ

3.1 คำหรือข้อความที่เข้ามาทำให้ข้อความในภาษาเป้าหมายขยายความหมายออกไปมากกว่าภาษาต้นฉบับ (Expansive Substitutions)

3.2 คำหรือข้อความที่เข้ามาจำกัดระดับของความหมายในภาษาเป้าหมาย (Restrictive Substitutions)

3.3 คำหรือข้อความที่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางประโยคที่มีอยู่ในภาษาต้นฉบับ (Cohesive Substitutions)

3.4 คำหรือข้อความในภาษาเป้าหมายที่เปลี่ยนแปลงและแตกแยกไปจากภาษาต้นฉบับโดยไม่เกี่ยวเนื่องกับภาษาต้นฉบับเลย (Unrelated Substitutions)

4. ลักษณะที่โครงสร้างของประโยคในภาษาเป้าหมายแตกต่างไปจากภาษาต้นฉบับ (Intrusion) ซึ่งอาจจะเกิดมาจากตัวของผู้ล่าเองซึ่งอาจจะมีการใช้ลักษณะทางไวยากรณ์ของภาษาต้นฉบับเข้าไปรวมในภาษาเป้าหมาย

4.1 การนำเอาคำหรือข้อความบางส่วนในภาษาต้นฉบับมาใช้ในภาษาเป้าหมาย (Lexical Intrusions) ซึ่งการถ่ายทอดความหมายในลักษณะนี้ เป็นความผิดพลาดที่สามารถยอมรับได้

4.2 การนำเอาโครงสร้างทางประโยคของภาษาต้นฉบับมาใช้ในภาษาเป้าหมาย (Syntactic Intrusions) ก่อให้เกิดลักษณะที่ไม่เหมาะสมขึ้น

5. ลักษณะของความผิดพลาดอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในภาษาเป้าหมาย (Anomalies) ซึ่งก่อให้เกิดความสับสนหรือไม่มีความหมายที่เหมาะสมและไม่สามารถจัดเข้าร่วมกับลักษณะความผิดพลาดอื่น ๆ ได้

เกล็นและคณะ (Glenn et al, 2003) ได้ศึกษาถึงความผิดพลาดในการล่าซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบตามมาขึ้นในการล่าทางการแพทย์ (Medical Interpretation) ได้พบตัวอย่างของลักษณะ

ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในระหว่างการล่ามซึ่งสอดคล้องกับกรอบของโคเคลี่ (Cokely, 1986) โดยมีตัวอย่างของสถานการณ์ในการล่ามซึ่งเกิดความผิดพลาดอันทำให้เกิดความเสียหายตามมา ตัวอย่าง

Pediatrician: "So [he vomited] five times between 1:00 and 3:00? And after that he hasn't thrown up?"

Interpreter: "That if since that [time] he has not vomited?"

Mother: "No. Now he has like pain in the ear and so on."

Interpreter: "Yes, he havin' pain"

Mother: "Tell her [the pediatrician] that he has something on his mouth. Tell her."

[SILENCE]

Pediatrician: "How old is he now?"

Interpreter: "Three."

(Flores, et al, 2003)

จากตัวอย่างดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการ Omission หลายครั้งซึ่งอาจก่อให้เกิดผลกระทบระยะยาวได้ โดยผู้ล่ามในสถานการณ์นี้ถ่ายทอดความหมายไม่ครบโดยการละเว้นเนื้อหาสำคัญไปมาก กุมารแพทย์ไม่ได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนครั้งที่เด็กอาเจียนก่อนที่จะมาพบแพทย์ นอกจากนั้นล่ามยังละเว้นการให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหาอาการเจ็บทางหูและปากอีกด้วย โดยสถานการณ์นี้เป็นการพบเด็กวัย 2 ขวบมาพบกุมารแพทย์เนื่องจากมีอาการขาดน้ำและอาเจียน มารดาของเด็กพูดเป็นภาษาฝรั่งเศสในขณะที่กุมารแพทย์ (เพศหญิง) ได้ตอบโดยใช้ภาษาอังกฤษ

ตัวอย่าง

Pediatrician: "So probably this rash is from the Augmentin."

Interpreter: "Probably, it's from the medicine, and therefore she's going to change it. And now she can start to take another medicine, for two days. What else did you want me to tell her?"

Pediatrician: "Ten days on the new medicine. Don't give the old medicine anymore. Plenty to drink. Treat the fever."

Interpreter: "Okay. She says that she isn't taking the medicine, the other medicine, and...it's important that she drink enough, and do you have Tylenol?"

(Flores, et al, 2009)

ในสถานการณ์นี้ มีความผิดพลาดทั้ง Substitution, Addition และ Omission ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความถูกต้องชัดเจนในเนื้อหาได้ ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มเนื้อหาเข้าไปมากกว่าที่กุมารแพทย์ได้กล่าวมา ทั้งในเรื่องของการเปลี่ยนยา (and therefore she's going to change it) และการให้ผู้ป่วยเริ่มใช้ยาใหม่ได้ (And now she can start to take another medicine, for two days) นอกจากนั้นยังแทนที่ยาปฏิชีวนะ (Augmentin) ซึ่งใช้เฉพาะทางด้วยคำว่ายา (Medicine) ไปจนถึงการแทนที่การรักษาอาการไข้ (Treat the fever) และยังได้ตัดเนื้อหาสำคัญในเรื่องการใช้ยาใหม่และเลิกใช้ยาเดิม (Ten days on the new medicine. Don't give the old medicine anymore.) ออกไปทั้งหมด โดยเสนอยาซึ่งกุมารแพทย์ยังไม่ได้ระบุ (and do you have Tylenol?) โดยในสถานการณ์นี้เป็นสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเด็กวัย 9 เดือนซึ่งมีไข้ อาเจียนและผื่นคันซึ่งได้มาพบกุมารแพทย์ (เพศหญิง)

นอกจากนั้น Dang (Dang, 2010) ยังได้ศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการล่ามแบบต่อเนื่อง โดยศึกษาลักษณะของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการล่ามแบบต่อเนื่องของนักเรียนพร้อมทั้งบันทึกบทการล่ามไว้ศึกษาซึ่งผลการศึกษาได้มีการสรุปลักษณะของข้อผิดพลาดออกมาไว้หลายรูปแบบด้วยกัน ได้แก่

1. ลักษณะของการออกเสียงผิดพลาดของผู้ล่าม (Pronunciation Mistakes) ซึ่งแม้การออกเสียงผิดพลาดในการล่ามนั้นจะถือว่าเป็นข้อผิดพลาดที่ไม่รุนแรงมาก แต่กลับเป็นลักษณะของข้อผิดพลาดที่พบเห็นได้มากที่สุดในงานวิจัยดังกล่าว โดยลักษณะของการออกเสียงผิดพลาดแบ่งออกเป็น

1.1 การที่ผู้ล่ามไม่ได้ออกเสียงลงท้ายของคำต่าง ๆ (Lack of Ending Sounds) เช่น เสียง s ในคำว่า gifts หรือเสียง id ในคำว่า developed เป็นต้น ไปจนถึงการเพิ่มเสียงลงท้ายในส่วนที่ไม่จำเป็นขึ้นมา

1.2 การที่ผู้ล่ามออกเสียงคำบางคำผิดไป ทำให้ความหมายของคำนั้น ๆ เปลี่ยนไปเป็นคำอีกคำหนึ่ง (Mispronunciations) เช่น bargain ออกเสียงเป็น beguine, tax ออกเสียงเป็น tucks หรือ cash ออกเสียงเป็น card ซึ่งอาจจะเป็นปัญหาเนื่องมาจากภาษาแม่ของผู้ล่ามเข้ามาส่งผลกระทบต่อลักษณะการออกเสียงคำในภาษาอื่นของผู้ล่ามได้

2. ลักษณะของความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการใช้ไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมายผิดพลาด (Grammatical Mistakes) ซึ่งผู้วิจัยในงานวิจัยนี้มองว่าเป็นผลมาจากธรรมชาติของการล่ามซึ่งผู้ล่ามมักจะต้องถ่ายทอดความหมายของภาษาต้นฉบับออกมาให้เร็ว โดยไม่มีเวลาในการนั่งวิเคราะห์ประโยคก่อนเหมือนการถ่ายทอดความหมายของภาษาเขียน โดยลักษณะของความผิดพลาดทางโครงสร้างทางไวยากรณ์นั้น ได้แก่

2.1 ความผิดพลาดในการถ่ายทอดคำกริยา (Subject – verb Agreement) เช่น to be ไปจนถึงการใช้คำกริยาผิดกับรูปประโยค เช่น การใช้คำกริยาเอกพจน์ในประโยครูปพหูพจน์ เป็นต้น

2.2 การใช้สรรพนามเชื่อมความในการเชื่อมประโยคผิดวิธีซึ่งผลที่ตามมา (Relative Pronouns) คือ การทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์หรือกลายเป็นประโยคยาวที่หาตำแหน่งจบไม่ได้

3. ลักษณะของความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการใช้คำศัพท์ผิดพลาด (Lexical Errors) โดยลักษณะของข้อผิดพลาดดังกล่าวถือว่าเป็นข้อผิดพลาดที่รุนแรงที่สุดเนื่องจากผลของข้อผิดพลาดนี้ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งอาจจะทำให้เนื้อหาของภาษาเป้าหมายเปลี่ยนแปลงไปได้ โดยประเภทของข้อผิดพลาดลักษณะนี้ สามารถแบ่งออกได้ดังต่อไปนี้

3.1 การถ่ายทอดความหมายไม่สมบูรณ์ทำให้รูปประโยคขาดหายไป (Incomplete Sentence) ตัวอย่างเช่น

รูปประโยค Although this service can earn a lot of money, the shop looks very...how to say... ผู้วิจัยมองว่าการใช้คำศัพท์ยังไม่ดีพอ ล้มพยายามจะสื่อความหมายว่า the shop look very small and poor-equipped

รูปประโยค In official, they forbid to receive gift in material, but they can receive the gift in... ผู้วิจัยมองว่ามีการใช้ศัพท์ยังไม่ดีพอ และแนะนำว่ารูปประโยคที่ดีกว่าควรจะเป็น officially, officers are forbidden from receiving money, but they can receive material gifts

3.2 การถ่ายทอดความหมายโดยมีการใช้คำซ้ำกันมากเกินไป (Repeated Words or Phrases) โดยในงานวิจัยนี้พบว่าการใช้คำว่า and และ but ซ้ำกันบ่อยมาก ซึ่งผู้วิจัยมองว่าทำให้ประโยคดูสับสนมากขึ้นเกินความจำเป็น

3.3 การถ่ายทอดความหมายโดยใช้คำศัพท์ที่มีความหมายแตกต่างกับภาษาต้นฉบับ (Unclear Sentence) ทำให้การถ่ายทอดความหมายผิดไปหรืออาจจะถึงขั้นทำให้ประโยคในภาษาเป้าหมายจับใจความไม่ได้เลย ตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างประโยคที่ 1 ของคำถาม: Chinese authority is hard to solve these problems to these stores because they do not work officially

ตัวอย่างประโยคที่ถูกต้อง: It is hard for Chinese authority to solve these problem of these stores because they are doing this business illegally

ตัวอย่างประโยคที่ 2 ของคำถาม: So many shops have a successful enterprise but they are very poor

ตัวอย่างประโยคที่ถูกต้อง: Although many shops have a successful business, they look very poor-equipped

จะเห็นได้จากตัวอย่างว่าประโยคของผู้ล่อกับประโยคที่ถูกต้องนั้นมีความหมายแตกต่างกันมากจนเหมือนกับเป็นคนละประโยค โดยผู้วิจัยในงานวิจัยนี้มองว่าข้อผิดพลาดลักษณะนี้นั้น ถือว่าเป็นลักษณะของข้อผิดพลาดที่ร้ายแรงที่สุด

3.4 การที่ผู้ล่อกพยายามถ่ายทอดความหมายซ้ำเนื่องจากไม่พอใจในความหมายของคำหรือประโยคที่ถ่ายทอดไปก่อนหน้านี้ (Unneeded Self-correction) ซึ่งผู้วิจัยในงานวิจัยนี้มองว่าเป็นการเสียเวลาโดยใช่เหตุ และบางครั้งนำไปสู่การที่ล่อกถ่ายทอดความหมายของภาษาต้นฉบับในส่วนนั้น ๆ ไม่เสร็จ ตัวอย่างเช่น

There is a strange thing ... phenomenon in China that senior officers are often received expensive gifts from junior officers ในประโยคนี้ผู้วิจัยมองว่า things และ phenomenon มีความหมายเหมือนกัน

The sellers ... the selling people ... the people who sell these gifts do not have to put their money to buy these gifts ในประโยคนี้ผู้วิจัยมองว่า The sellers คือ ตัวเลือกของคำที่เหมาะสมแล้ว แต่ล่อกอาจจะต้องการใช้คำที่แสดงความหมายได้มากกว่าในความรู้สึกล่อก จึงเปลี่ยนมาใช้ the selling people และ people who sell gifts แทน ซึ่งทำให้ประโยคยาวขึ้น

จากการศึกษาลักษณะของความผิดพลาดที่เกิดในการล่อกทั้งหมด จึงสรุปได้ว่า ลักษณะของความผิดพลาดในการล่อกนั้นมีหลายประเภทและบางประเภทมีความร้ายแรงกว่าบางประเภท โดยความผิดพลาดในระดับของคำ ถือเป็นลักษณะของความผิดพลาดที่ร้ายแรงที่สุด ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้จึงได้ศึกษาความผิดพลาดในระดับของความหมายและการใช้คำของล่อกทั้งในระดับหน่วยการล่อกและในระดับเนื้อหารวม เพื่อศึกษาถึงความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นในการล่อกแบบต่อเนื่องได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยก่อนหน้านี้ซึ่งได้มีการนำเสนอเรื่องการล่อกทั้งซึ่งมีการอ้างอิงทั้งเรื่องการแปลและการล่อก โดยได้มีการนำเสนอแนวคิดที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้ อย่างไรก็ตามการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการล่อกแบบต่อเนื่องโดยตรงนั้นมีจำนวนจำกัด ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมและศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องและสามารถประยุกต์ใช้กับงานวิจัยนี้ได้ดังต่อไปนี้

นิสกา (Niska, 1998) ได้วิจัยเกี่ยวกับการกิจกรรมทางการล่ามโดยศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีในการบัญญัติศัพท์ใหม่ในการล่าม โดยได้มีการเก็บข้อมูลผ่านการสำรวจแบบสอบถามผ่านทั้งทางจดหมายและทางระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับล่ามที่ทำงานในการแปลที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายและศาลเพื่อศึกษาถึงปริมาณความถี่ในการใช้กลวิธีในการล่ามที่กำหนดขึ้นมาโดยการศึกษากลวิธีอื่น ๆ

คานจิ และ ชียาบ (Khanji & Shiyab, 2000) ได้ศึกษาถึงปัญหาของล่ามชาวจอร์แดนในการล่าม โดยได้ศึกษาในเรื่องการล่ามฉบับแปลภาษาอังกฤษไปสู่ภาษาอารบิก โดยได้มีการกำหนดกลวิธีขึ้นมาจากการศึกษากลวิธีโดยรวมของนักวิจัยหลาย ๆ ท่าน และได้พบว่ากลวิธีที่ถูกนำมาใช้มากที่สุดมีทั้งหมด 5 ชนิดด้วยกันคือ Skipping ที่ 31% Approximation ที่ 25% Filtering ที่ 21% Comprehension Omissions ที่ 14% และ Substitution ที่ 9%

เกล็น (Glenn, 2003) ได้ศึกษาถึงผลกระทบที่เกิดจากความผิดพลาดในการล่ามทางด้านการแพทย์ โดยจากการศึกษาทำให้ได้พบว่ามีผลผิดพลาดทางการล่ามทางการแพทย์เกิดขึ้นบ่อยครั้ง โดย Omission เป็นลักษณะของความผิดพลาดที่เกิดขึ้นให้เห็นบ่อยครั้งที่สุด โดยความผิดพลาดที่เกิดขึ้นนั้นจะมาจากการใช้ผู้ช่วยแพทย์ทำหน้าที่ในการล่าม

สเตอร์น (Stern, 2004) ได้ศึกษาถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับล่ามที่ทำงานกับการล่ามในศาลและการใช้กลวิธีเพื่อรับมือกับความตึงเครียดในการล่ามในศาลอย่างรอบคอบ การศึกษาได้วิเคราะห์ถึงความยุ่งยากและปัญหาที่ทำให้เกิดความยุ่งยากต่อนักแปลหรือล่ามที่ทำงานการล่ามในศาลแล้วจึงแยกเอาแนวทางและกลวิธีที่เหมาะสมในการจัดการกับปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้กันอย่างมีประสิทธิภาพที่สุดออกมา

มีเยอร์ (Meyer, 2008) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างในประสิทธิภาพการทำงานระหว่างการล่ามแบบต่อเนื่องและการล่ามฉบับแปลในการถ่ายทอดความหมายของชื่อหรือคำเฉพาะเพื่อหว่านักแปลและล่ามนั้นมีการดำเนินงานและใช้วิธีการในการถ่ายทอดความหมายของชื่อเฉพาะเหล่านี้เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร โดยคัดเลือกเฉพาะกลุ่มผู้ที่มีประสบการณ์ในงานด้านการล่ามมาเป็นตัวอย่างในงานวิจัยและพูดเฉพาะเรื่องเดียวกันในหัวข้อเดียวกันเสมอ ซึ่งผลการศึกษาไม่พบว่ามี ความแตกต่างกันในการทำงานทั้งสองรูปแบบแต่อย่างใด

ดาง (Dang, 2010) ได้ศึกษาถึงลักษณะของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในระหว่างการล่ามแบบต่อเนื่อง โดยศึกษาการถ่ายทอดความหมายทั้งการแปลและการล่ามของนักศึกษาปีที่ 3 ในการล่ามแบบต่อเนื่องจากภาษาเวียดนามเป็นภาษาอังกฤษ และศึกษาถึงลักษณะของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น ไปจนถึงสาเหตุและปัจจัยที่ทำให้เกิดการผิดพลาดขึ้น โดยศึกษาทั้งข้อผิดพลาดในเชิงไวยากรณ์

ขกรณี การออกเสียง และการใช้คำของลำน จากนั้นจึงศึกษาปัจจัยที่ผู้วิจัยมองว่าเป็นสาเหตุที่นำไปสู่การถ่ายทอดความหมายผิดพลาดดังกล่าว

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการลำน กลวิธีการลำนและข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นได้ว่าการลำนนั้นต้องมีการอาศัยกลวิธีในการลำนเข้ามาช่วยในการดำเนินการลำนในแต่ละครั้ง โดยผู้ลำนจะไม่สามารถลำนโดยอาศัยเพียงกลวิธีเพียงกลวิธีเดียวในการดำเนินการลำน หากแต่ต้องมีการใช้กลวิธีการลำนหลายแบบเข้ามาประกอบกัน เพื่อลดความผิดพลาดที่อาจจะเกิดขึ้นและทำให้ได้การลำนที่มีคุณภาพและถ่ายทอดเนื้อหาสาระสำคัญได้ถูกต้องชัดเจนที่สุดตรงตามเนื้อหาของผู้พูด และยังต้องให้แน่ใจว่าการนำกลวิธีมาใช้ของลำนนั้นจะไม่นำไปสู่การเกิดข้อผิดพลาดขึ้นมาได้ ซึ่งกลวิธีการลำนต่าง ๆ นี้จะถูกนำมาใช้เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการและข้อผิดพลาดในลำนต่อเนื่องเพื่อใช้ในการลำนในระดับคำ วลีและประโยคภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษในกิจกรรมการเทศนาของศาสนาคริสต์ในครั้งนี้